

2

него ярките белези на новия художествен реализъм, наситен с героична романтика, обединяващ действителността с идеала, реалния живот с красивата мечта за неговото преобразяване и възвишаване...

Друго неповторимо и неизразимо у него беше оная своего рода, негова топлина, която само той умееше да влива в интимната дружба с човека. Неговото докосване оставаше трайна незаличима диря в сърцата на хората. И аз дълбоко вярвам, че неговите интимни другари, сега след неговата смърт, чувствуват такава празнина в сърцата си, която никога и никой друг не би могъл да запълни. Кольо обичаше по своему, а и него го обичаха също така неизразимо и неповторимо.

Критиците и литературните ценители, някои от които позорно мълчаха докато той бе жив /недоглеждайки го/ ще имат възможност да се "корегират" и сега да шумят около неговото изключително творчество, откривайки /чак сега/ "големия поет"... Народът обаче от неговата любима родина — и трудещия се български народ, отдавна са го приели и издигнали в сърцата си на онова високо и достойно място, което той заслужи с прекрасното си творчество и героичната си смърт.

Като всички големи изключителни дарования, Кольо навлезе в живота с делото си и смъртта си завинаги. След него идват и ще идват поколение след поколение да се учат, вдъхновяват и окрилят от неговия живот и от неговата смърт. Кольо остана верен на народа си до край. И това го обезсмърти.

Никола Йонков Вапцаров беше човек, който даваше всичко за другите и нищо не запази за себе си. Това бе човек с всестранна и богата култура. Знанията си той предаваше на другите по начин, който притежаваше само той, предаваше ги така, че веднаж чути от него не можеха повече да бъдат забравени. Даже неща, които на пръв поглед изглеждаха дребни и без особено значение, Кольо — както го наричаха другарите му от македонския литературен кръжок — ще ги разчопли и ще ти покаже в тях скрито богатство, каквото не си подози-